

ריים מעוניינת במלחמה בגלל טיבות דמוגרפיות. מובן שזאת טעות, אבל למי רות כל חילוקי־הדיעות ביני לבין מוטי אשכנזי, הרי לא לו ולא לי אין חלק ב־היות שלכם על שאיפת השלום של הורד־נים השולטים במדינות ערב. אני במוח שמוטי אשכנזי יהיה גורם בעל־מישקל בחיים הציבוריים בישראל. אינני יודע אם זה טוב, אבל אל תזלזלו באיש. הוא לא פחות חשוב מאיך שרון. אתם עוד תדַּיִן פִּטוּ את תמונתו באותה תדירות כמו תמונת משה דיין.

מ. כהן, בנימינה

בדיחות פוליטיות

יש לי שתי בדיחות פוליטיות שאתם מוכרחים להביא אותן לידיעת קוראיכם:
 ● מה ההבדל בין ממשלת־ישראל ל־ממשלת־עיראק?
 בממשלת־עיראק כבר זרקו החוצה את כל השרים הכורדים!

● למה התעקש הד״ר יצחק רפאל ש־העריד חיים צדוק יהיה שר־המישפטים? הוא לא הולך לשום מקום בלי עורך־דין!

מ. ערוסי, אשדוד

לעשות, לא לדבר!

עכשיו, אחרי שקראתי את רשימתה של אביבה עין־גיל בכותב האורגזמה הקליט־ראלית (העולם הזה 1908) ואת תגובתה של שרונה מארש בכותב האורגזמה הווא־גינאלית (העולם הזה 1909) אני מצפה ל־רשימות הבאות: בכותב האורגזמה האורא־לית ונגד המיתוס של האורגזמה האנאלית!

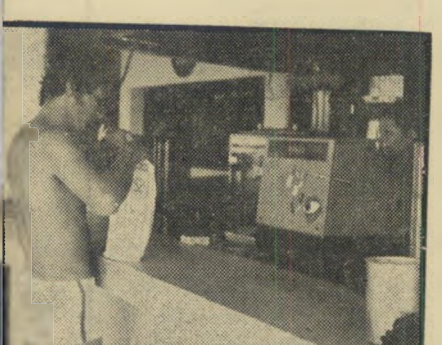
ערי ברור, תל־אביב

...אולי במקום שהן תדברנה על זה, הן תעשינה את זה סוף־סוף!

חנן קמ, חדרה

לחם של צה״ל, בקיוסקים!

היינו שני חיילים שיצאו לחופשה בחוף נביעות הנמצא 70 ק״מ מאילת. ביום שבת ניגמר להם הלחם אותו קנו באילת והם ניגשו למזנון החוף כדי לקנות כיכר לחם. ניגשנו למזנון וביקשנו כיכר, להפתעתנו הגישה לנו המוכרת כיכר לחם עטוף ב־נייר העטיפה בו מספק צה״ל את לחמו ליחידותיו. על הנייר היתה מודפסת ב־גדול ה״צ׳ המפורסמת ומטביבה היה רשום: חיל־אספקה, מתחת לזה היה מודפס, ים

לחם של צה״ל נמכר בכניעות
אספקה לאזרחים

סוף מאפיה קואופרטיבית משותפת אילת. זוהי המאפיה המספקת את הלחם ליחידות צה״ל הנמצאות באזור אילת והערבה. המוכרת ביקשה ליהא אחת עבור הכיכר: זה היה כבר מוגזם. שאלתי אותה מדוע הם מוכרים לחם של צה״ל ועוד במחיר מופרז. היא ענתה: „זה מה שאנחנו מקב־לים, יש לך ברירה, לקחת או לא לקחת.“ מחוסר ברירה לקחנו את הכיכר, שילמנו לה רק 40 אגורות שלדעתנו היה המחיר הסביר עבור כיכר לחם, למרות שאין להם כל זכות למכור לחם זה בכלל.

התעניינו בין חברי המושב מהיכן הם משיגים לחם זה. התברר ניסו להתחמק בתשובתם וסיפרו שהם קונים אותו ב־אילת. ביום ראשון יצאנו מנביעות. חי־ינו על הכביש לטרמפ. פיתאום נכנסה לנביעות משאית אספקה של צה״ל. הת־ברר לנו כי נביעות מקבל לחבריו אס־פקה בגלל היותו יישוב־ספר, מצה״ל. ואת האספקה אותה הם מקבלים, הם מוכרים לנופשים.

ח. גינת, אילת

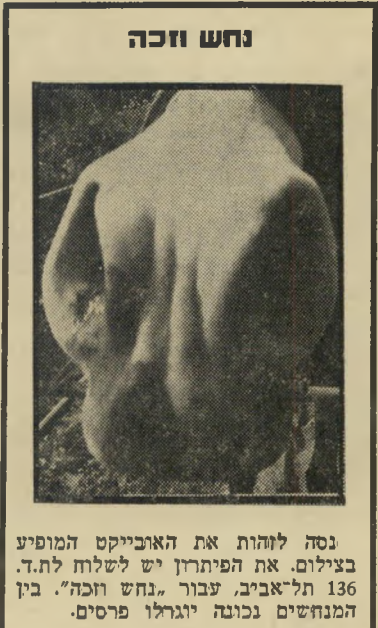
טר״ בממשלת היטלר, מבלי להזכיר אפ־י ל־במילה אחת את המישטר הנאצי. זה כמו להשוות את ראש־הממשלה גולדה מאיר ל־ראש־הממשלה אדולף היטלר, כאילו אין הבדל בין ראש־ממשלה במדי־נת־ישראל לראש ממשלת הנאצים ימ״ש. בשיטה זו מאמץ אבנרי את שיטותיו של גבלס יותר מאשר שמעון פרס.

ש. פל, תל־אביב

חמור מי שאוכל

הכתבה על מכירת בשר סוסיס וחמו־רים באיסלזי תל־אביב (העולם הזה 1098) פגומה לפחות בנקודה אחת: לא צויין בה כי בשר סוסיס נחשב במדינות מסויימות על־ידי אניני־טעם כמעדן, ויש אנשים ה־מוכנים לשלם הרבה כסף כדי להשיג נק־ניק־סוסיס, למשל. מלבד העובדה שאינו כשר, אין שום דבר פסול בבשר הסוס. הייתי מציע לכם לטעום.

ג. צרפתי, תל־אביב

נחש זוכה

נסה לזהות את האובייקט המופיע בצילום. את הפיתרון יש לשלוח לת.ד. 136 תל־אביב, עבור „נחש זוכה“. בין המנצחים נכונה יוגרלו פרסים.

מכיוון שאין שחיטה רשמית של סוסיס בישראל, הרי בשר־הסוסיס הנמכר באי־לונים הוא משחיטה שחורה, ללא פיקוח וטרינרי והיגייני. מלבד זאת — המדובר ברמאות פשוטה: מכירת בשר סוסיס וחמורים כבשר־בקר.

...החמור זה לא מה שנמכר באיסלזי־זים. חמור זה מי שאוכל את מה שמוכ־רים באיסלזים.

שרון פ, תל־אביב

...הכתבה חיזקה בי את ההכרה והאמו־נה שרק הטיבעונות היא דרך החיים והקיום הנורמאלית.

מאיר הכר, ראש־חלציון

הזייה פאראנאואידית

זהו שקר פשוט או הזייה פאראנאואידית מצידכם לטעון כי מוטי אשכנזי השתייך אי־פעם למחנה השלום. „אתם חייבים להיות מודעים לתיאוריה שלו, לפיה מצ־

קרא ירי

זמן רב לא גילו חברי ועדת־הכספים של הכנסת, בקיאות כה גדולה התמצאות כה רבה בנושא שהועלה לדיון בוועדה, כפי שאירע בשבוע שעבר, בעת שנידונה בוועדה סוגיית ההוצאות של מנכ״ל משרד־התיירות, חנוך גיבתון. רוב חברי הוועדה דיברו בזעם על מה שכינו „ביזבוז“ והוצאות מופרזות ובלתי מוצדקות. הפעם לא היו תבריהם בעלמא.

היו להם נתונים מדוייקים. כך, למשל, ידע ח״כ המערך משה שחל, שהעלה את הנושא לדיון, לספר כי הוצאותיו של מנכ״ל משרד־התיירות הסתכמו ב־8,000 ל״י בתקופה של 33 יום. חברי כנסת אחרים המשתתפים בוועדה ידעו היכן הוציא גיבתון את הכספים, באיזה בתי־מלון התארח, כמה עולה לו ארוחה ואת מי הוא מזמין לארוחתו.

בקיאות כה מופלאה הנדירה של כל חברי ועדת־הכספים בנושא, הדהימה את אחד מחברי הוועדה, שלא פסק, במשך כל הדיון, לשאול את חבריו: „מאיפה אתם יודעים את כל זה? מאין לכם העובדות האלה? מהיכן הבקיאות הזו?“ אף אחד מחברי הוועדה לא השיב לו. אבל אותו חבר כנסת לא היה זקוק לתשובה. כמו שאר חברי הוועדה ידע גם הוא את כל הפרטים מהמקור האחד ממנו נידונו כל חברי הוועדה: העולם הזה שפירסם לפני שלושה שבועות (העולם הזה 1906) את פרישת שערוריית ההוצאות המופרזות של מנכ״ל משרד־התיירות בתקופת ימי מילחמת יום־הכיפורים. הוא הקניט את חבריו במתכוון בניסיון להוציא מהם הודאה כי שאבו את המידע שלהם מהעולם הזה. לשווא.

לא היתה זו הפעם הראשונה מאז הפירסום שהנושא הפך לנושא ציבורי. כאשר ביקר שר־התיירות משה קול בחיפה, לפני שבועיים, הוא התבקש להגיב על „הפיר־מזים בעיתונות“. אחר־כך גם הגיב החשב הכללי של משרד־האוצר, חיים שטסל, על תגובתו של השר לגבי „הפירסומים בעיתונות“. אלא שכל הפירסומים בעיתונות הצטמצמו במקרה זה לגילויי העולם הזה.

היה זה אופייני שכל העיתונות שעסקה ועדת־הכספים שנרעשו מהגילויים החמורים, מהם לא היתה להגיינות המינימאלית להודות שנודע לו על הפרשה מקריאה בעולם הזה. אפילו לאביר החיפאי, משה שחל, שמהיר לקפוץ על סוס־המלחמה־בשחיתות הנה, והעלה את הנושא בוועדת־הכספים, לא היה אומץ־הלב המינימאלי הנדרש מחבר כנסת היוצא ללחום בשחיתות, כדי להודות מאיזו אורחה נטל את הסוס עליו הוא רוכב.

א. תפא

מכתבים

יש דמוקרטיה!

אורי אבנרי משווה את שמעון פרס לגבלס (העולם הזה 1908 — הגדון: שר־התעמולה) ותוך כדי כך שוכח שגבלס היה אחד מראשי המנהיגים הנאציים. אי־אפשר לננות את גבלס, פרופגנדה מיניס־

נשיא כי יחטא

הופתעתי ממידת האיפוק והריסון העז־מי שציינה את רשימתכם על ההסתבכות הכספית של בית־הנשיא (העולם הזה 1908). נדמה לי שאתם היה מדובר במשה דיין, ולא באפריסי קציר, לא הייתם מגלים מ־דה כה רבה של התחשבות. לעצם העניין, אני סבור שהדוגמה האישית שנתן אפ־ריים קציר בביזבוז כספי המדינה, ביזתה את מוסד הנשיאות והורידה אותו לאותה רמה של הממשלה.

חיים ברון, ירושלים
...זו קטנוניות להיטפל להוצאה של 800 אלף ל״י, כשמיליונים מבוזבזים על דב־ריים פחות חשובים.

י. בינצקי, נתניה

מה שמשגע אותי זה ששום דבר כבר לא מסוגל לזעזע את העם הזה. אז מגלים שהנשיא הוא כמו כולם, אומרים „פויה!“, מתרגזים קצת ולמחרת עוברים על זה לסדר־היום כאילו כלום לא קרה. בשנה הבאה יגלו שאשת הנשיא ביזבה עוד מיליון לירות. שוב יתרגז, שוב יעשו ישיבה בוועדת־הכספים ושוב לא יקרה שום דבר. שהנשיא לא יתפטר — אני, בתור אזרח, מתפטר!

מנחם רדומפקי, בתיים

למה אף אחד לא מגן על הנשיא ומגלה שזה לא הוא האשם בביזבוזים אלא אשתו? **אילנה מנן, תל־אביב**

קשקשת

לפניך שני קיטעי ציורים. נסה להפעיל את דימיוןך ולהמציא כותרת מתאימה לציור משמאל, שתסביר מה אתה רואה בו. לדוגמה, הסבר אפשרי לציור מימין: „מיברשת־שיניים לבעלי פה גדול.“ הצעות לכותרות יש לשלוח לת.ד. 136 תל־אביב עבור „קשקשת“. ההג־דרות המוצלחות ביותר תפורסמה.

